

Des del banc del general

Per Pere Carrer

Don Julián, el reincident

L'acadèmic de l'Espanyola i avui senador reial, Julián Marías, ha alçat una certa polèmica en un recent article, en el qual negava a Catalunya la categoria, el caràcter, de nació. Com és natural, s'ha produït una reacció apassionada, emocional, un xic crispada, potser; però el moment s'ho porta.

En tanta lletra impresa com s'ha originat per l'afer, no he trobat cap referència —potser m'ha passat per ull— a la polseguera similar que va provocar la publicació l'any 1965, d'una sèrie d'articles a "El Noticiero Universal" pel mateix Julián Marías. Naturalment, aleshores no es podien dir les coses com ara, però la sèrie, titulada "Consideración de Cataluña", posteriorment aplegada en un llibre, va originar una resposta també en forma de llibre, que sota el títol de "Realitat de Catalunya" va publicar l'any 1969 Maurici Serrahima, paradoxalment avui també senador reial.

No vull entrar en els arguments del deixeble d'Ortega —"de casta le viene al galgo", que diuen els castellans ("o la cabra tira al monte")—, ni tampoc en la rèplica de Serrahima, però avui davant la reincidència de Marías, amb els mateixos arguments, crec oportú recomanar la lectura, serena i despassionada, d'aquest petit llibret de Serrahima tan esclaridor per al coneixement del nostre propi país i de la pròpia manera de ser.

I a més del contingut, de l'argumentació contrària a la tesi de Marías, crec que hi ha quelcom remarcable en el llibre "Realitat de Catalunya", i és el to, la serenitat, l'equanimitat, el rigor. Tot allò contrari a la polèmica encesa i a vegades agre, a la qual estem acostumats. Serrahima, en aquest llibre, argumenta, rebat, dialoga, dona la raó o discrepa, es lliura a l'exercici de la discussió respectuosa i cordial, com ell mateix diu en el pròleg de l'edició catalana. Serrahima es comporta com el que ha estat sempre, un demòcrata català.

I malgrat tot, Julián Marías ha tornat a la càrrega. Què hi farem! No ens hi posem pedres al fetge. Personalment, he rellegit el llibre d'en Serrahima, exercici que em permeto tornar a recomanar tothom, perquè al marge d'aquesta polèmica circumstancial, sempre és bo saber el com i el perquè els Julián Marías de torn no tenen raó.

Ple Municipal, a gran velocitat

Aprovació inicial del futur projecte del Pla General d'Ordenació Urbana de Figueres i comarca

(De la nostra Redacció, per R.).- El passat dimarts, i com és costum el primer de cada mes, es va celebrar el Ple Municipal, el primer de l'any 1978, ja que el del mes de gener es va ajornar per raó de les festes nadalenes.

DE PRESSA, DE PRESSA...

Malgrat que l'ordre del dia tenia 44 punts, tot s'enllestí ràpidament: en gairebé una hora.

Dins dels punts, cal assenyalar l'acceptació de l'estudi previ de l'avenç del Pla General d'Ordenació Urbana de Figueres i els seus onze municipis veïns.

Amb aquesta mesura, hom fa un pas important cap a la redacció més definitiva del necessari i inajornable nou ordenament ur-

bà, aquesta vegada ja amb un caire més comarcal. Cal recordar que la redacció d'aquest pla l'està fent l'equip TAU, per encàrrec de la Diputació de Girona.

COMUNICACIÓ DEL PRESIDENT TARRADELLAS

Entre d'altres, es varen ratificar acords de la Comissió Municipal Permanent; diversos expedients de devolució de garanties; l'aprovació de petits projectes d'obres, i resolucions aprovades per la Comissió Provincial d'Urbanisme.

Per últim, en l'apartat de protocols, es llegí una comunicació del president Tarradellas, contestant la felicitació del consistori amb motiu del seu retorn a Catalunya.

Teatre

"Francesos, Liberals i Trabucaires": una obra que no va convèncer

L'adaptació de Xavier Fàbregas, desencertada

(De la nostra Redacció, per Samsó Oliver).- El proppassat dissabte, amb més públic del que estem acostumats, però amb menys de mitja sala encara, vam poder presenciar al Patronat la representació de "Francesos, Liberals i Trabucaires", pel grup "Proscènium", una adaptació de Xavier Fàbregas de textos de Josep Robrenyo.

UNA SEGONA PART UN XIC FLUIXA

La companyia gironina oferí

un bon espectacle dividit en dues parts, en les quals la majoria dels actors demostraren llur capacitat interpretativa.

La segona, però, declinà visiblement i arribà a un final feixuc per a l'espectador. Això no pot ésser atribuït a Robrenyo ni a "Proscènium", sinó a l'adaptador. En efecte, Xavier Fàbregas no ha sabut donar un ordre teatralment lògic als textos escollits. I d'aquesta manera, el públic deixa, després de dues hores de representació, d'estar motivat per la crítica i l'humor, única cosa que hom pot apreciar avui en

els textos de Robrenyo, i passa a ser-ho per les idees polítiques de l'autor de la forma més apassionada i dramàtica, que no tenen cap interès per al públic actual, ja que tot això fou escrit 150 anys enrera.

De totes maneres, l'espectacle que ofereix "Proscènium" és de qualitat; i per això, hauria de passar per tots els escenaris dels nostres pobles, cosa que ve facilitada per una simple i alhora justa escenografia i el suport de l'Associació de personal de "La Caixa".

Aquests artistes...

Per Narcís Pijoan

Veure vint visions

"Visió d'art contemporani — Grans Mestres". Sota aquesta denominació fugaç i compromesa alhora, la Galeria Art-3, de Figueres, ens ofereix un mosaic de gravats (litografies, serigrafies, etc.) prou estructurat i coherent dins la seva natural limitació.

Aquesta mostra aplega l'obra gràfica de vint artistes que investiguen sobre les possibilitats, i àdhuc sobre els límits, del significat plàstic del llenguatge del dibuix i de la pintura. Una investigació expressada en força vestants:

Taques intencionades, signes colorits i vibràtils de calcomania escolar (Joan Miró)

Esquematisme de reminiscències tribals (Wifredo Lam)

Poètica podrida de l'abast i de les sumptuositats de la màteria (Rufino Tamayo)

El fregadís lleuger, el fru-fru desvergonyat de la seda. Les qualitats íntimes, voluptuoses, fetixistes, d'unes bragues color fúcsia lleugerament usades (Sempere)

El patètic pintoresquisme descordat i desolat, de la vida i de la mort (Joan Ponç)

Les fronteres esquerdades de la línia sobtadament interrompuda com un coit matrimonial (Josep Guinovart)

El ritme i l'escenografia —figures, música i decoració— del primer acte cristià de la *Historieta de la Poma Corcada* (Apeles Fenosa)

La possible humanització de les tècniques del collage i del cut-up (Antoni Clavé)

Les suggerències i el valor plàstic independent, sobri, de l'espai buit (Chillida)

La geografia ciutadana embolicada amb paper transparent. Exponent crític i divertit, de l'onada consumista (Christo)

El testimoniatge elemental de les empremtes i rastres de la nostra anatomia (Antoni Tàpies)

L'estranya indecorositat dels forats (Henri Moore)

La representació fragmentà-

ria i desesperada de la premsa i de la rapidesa (Ràfols Casamada)

La muda amenaça d'una gradació de color (Hernández Pijuan)

El tenebrisme i la desolació colpadora de la condició existencial (Hans Hartung)

La metal·lúrgia com una planta carnívora de pètals oberts i concèntrics (Amadeo Gabino)

Un medievalisme grotesc, barrocc, enfarfegat, d'expressió nequitosos (Jorge Castillo)

La sodomització metafísica de l'amor. La menopausa dels

sentiments (Max Ernst)

Els mòbils de coloraines, disposats amb un desordre ben intencionat damunt d'un full de cartolina, per a ésser retallats mentalment (Calder)

El plaer sensible i el plaer mental d'un faune empordanès. L'orgasme galàctic. (Evarist Vallès)

Tot això, tot aquest munt de delicadeses i de sorpreses impensades, podreu trobar a "Art-3" durant aquesta primera quinzena de febrer. És la quinzena del miracle a "Art-3". Els muts parlen, els cecs hi veuen, l'hivern esdevé estiu...

Joan Ponç: El patètic pintoresquisme desolat, de la vida i de la mort.

